

CLARK DARLTON

Návrat Ernesta Ellerta

Knihovnička Perry Rhodan 91

Přeložil Jaroslav Kuřák

Byli v takové přesile, že se vzdal jakéhokoliv odporu. Jejich letouny přistávaly po tuctech na tvrdém skalnatém podloží pouště a energetickými děly mířily proti strmému svahu, za kterým se ukrývala vědcova podzemní laboratoř.

Sledoval je prostřednictvím monitorů. Mamě si lámal hlavu, jak ho mohli najít. Jeho úkryt byl zvolen tak dobře, že o něm kromě něj samotného nikdo nevěděl.

„Jsi obklíčen, Onote!“ ozývalo se v ultrazvukových frekvencích, neslyšných pro lidské ucho, ale on jim rozuměl. „Pokud vyjdeš ven a nebudeš ozbrojen, vyslechneme tě. Pokud neposlechněš, zabijeme tě a zničíme tvou laboratoř!“

Onot byl na dně. Tušil to. Poslední dobou mu život neběžel tak, jak by si přál. Často prováděl věci, které i pro něj samotného byly nepochopitelné. Často jednal jako nepřítel svého lidu a přítel těch nejzarputilejších protivníků. To on zavinil zničení velkého podzemního počítačového centra - a později i vědecké kosmické stánice.

„Jdu ven,“ oznámil suše a rozhlížel se.

Stál v rozlehlé jeskyni, vypálené před mnoha lety do útrob skály. Ven z ní vedla jenom úzká chodbička. Tady pracoval, když pro svou práci potřeboval klid a pohodu. A protože byl nejschopnějším vědcem svého národa, práce měl dost.

Na to však ti venku patrně zapomněli. Nyní mysleli jen na jeho zradu. Na zradu, které se dopustil!

Rukou si přejel přes druhou paži a dotkl se téměř neviditelného výčnělku. Zatlačením aktivoval maličkou vysílačku, umístěnou pod kůží.

Onot na okamžik uvažoval, proč vlastně tuhle vysílačku má a koho s ní vlastně volá o pomoc, ale pak se probral a vykročil k východu, aby se vydal do rukou policie.

Posádky kluzáků mezitím obstoupily horu. Nahoře na nebi kroužily další ozbrojené čluny, připravené na jakoukoliv překvapivou akci ze strany vědce Onota.

To nebyli lidé.

Měřili asi tři metry, jejich kvadratický trup spočíval na dvou sloupovitých nohách, neochlupená kůže připomínala silný pancíř. V kulaté hlavě seděly čtyři oči a trojúhelníkovitá ústa. Nos a uši nebylo vidět.

Pozemšťané je nazvali Druufy. Druufové se vyvinuli z hmyzu a dorozumívali se po ultrazvukových vlnách. Paradox tvořily maličké ruce s jemnými prsty ve srovnání s obrovitým tělem.

Ve skále se objevila škvíra a rychle se zvětšovala. Pak z ní vyšel Onot. Rozpřáhl ruce, aby zdůraznil, že není ozbrojen. Ve tváři měl vepsáno něco jako bezradnost, možná i trochu zvědavosti.

„Tady jsem. Co po mně chcete?“

Z úkrytu vyšel poručík policie. Mířil před sebe paprskometem.

„Vzdáváš se?“

„Myslíte, že bych v opačném případě vyšel ven?“

Důstojník mávl na své muže. „Prohledejte ho, jestli u sebe nemá zbraně.“

Nenašli nic, ale maličkou vysílačku pochopitelně přehlédli.

„Smím vědět, z čeho mne obviňujete?“ zjišťoval Onot.

Poručík mu však zůstal dlužen odpověď.

„Však se **to** dozvíš. Budeš to mít těžký. Ses zrádce... Dost řečí! Jdeme!"

Onot chtěl ještě něco říct, ale pak zmlkl. Pevně sevřel trojúhelníkovitá ústa a vykročil za poručíkem. Pohledem k nebi se ujistil, že slunce už zapadá a že brzy nastane noc.

Nad blízkými kopci se vznášelo obrovité rudé slunce a vrhalo paprsky na pustou krajinu. Nebylo však samo- Těsně vedle něj plulo menší, nazelenalé slunce, téměř zaplavené rudou září;

Kluzáky po zhruba hodině letu přistály na kosmodromu hlavního města- Pancéřované vozidlo dovezlo Onota k budově Nejvyššího soudního dvora.

Vědec měl příležitost sledovat své okolí přes malé okénko. Překvapeně konstatoval, že většina okolních budov byla značně poškozena. Některé domy úplně zničené. Míjeli čtvrtě, které byly prakticky srovnané se zemí.

Zmocnil se ho tupý pocit viny, ale pak ho přemohl uklidňující vnitřní hlas, který ho ujišťoval, že je zcela neviný.

Ten vnitřní hlas...

Onot si pokoušel vzpomenout, co o něm věděl, ale paměť ho zcela zklamala. Něco tam bylo, jak si matně vzpomínal, ale při sebelepší vůli nedokázal říct, co to bylo. Někdo u něj byl, ale Onot si nevzpomínal kdo.

Probral se jako ze sna, když po něm chňaply silné paže a vytáhly ho z útrob vozu. Stál na jakémsi dvoře, obestavěném vysokými stěnami.

„Snít můžeš až pozdějc," posmíval se mu poručík. „Máme tady docela tichý celý."

„Díky," odpověděl Onot bez ducha.

Vedli ho dlouhými chodbami, po bezpočtu schodů, až dolů do sklepm. Jakmile za ním konečně zapadly dveře celý, s úlevou si oddechl. Snad už mu konečně dopřejí klid, aby mohl přemýšlet.

Nahoře na střeše místnosti bez oken byla mřížka - klimatizace. Možná i skrytá kamera. V koutě stála úzká pryčna, vedle ní stůl a jedna židle. To bylo všechno.

Onot se posadil. Schoval hlavu do dlaní a pokoušel se o rekapitulaci minulosti. Všechno se stalo tak dávno..., možná před stem nebo dvěma sty dny. Nepamatoval si takřka nic. Kdysi býval oslavovaným Onotem, nejschopnějším druufským vědcem. Daroval jim spousty vynálezů.

Vynálezů...

Onot načerpal novou naději. Takže toho ještě věděl hodně! Připomínal si svou poslední práci. Na vesmírné stanici zabudoval strukturální stabilizátor. Tento přístroj byl jediný svého druhu, jeho nejnovější vynález. Také se mu říkalo: ustrnovač času. S jeho pomocí bylo možné vytvořit pole, uvnitř kterého se zastavil čas.

Ustrnovač času...

Onota zase začaly trápit silné bolesti hlavy, které ho už v uplynulých měsících mučily tak, až si uvědomoval, že bolest je jeho největším nepřítelem. Věděl, že v bolesti slyší jakýsi hlas, ale nyní si nevzpomínal.

Snad později.

^ ^ ^

Kapitán Marcel Rous žil na ztracené vartě.

Planeta Hádés byla peklem nejenom podle svého názvu. Šlo o třináctou planetu největší sluneční soustavy, jakou kdy lidské oko spatřilo. Obrovité dvojslunce Siamed mělo dvašedesát planet, a téměř kolem každé kroužily měsíce. Planeta číslo 16 byl Druufon, hlavní svět Druufů.

To byl také důvod, proč kapitán Marcel Rous setrval na třinácté planetě. Na Hádésu. Tady se totiž hluboko ve skále

schovávala tajná základna Pozemšťanů. Kdyby se o ní dozvěděli Druufové, bez milosti by ji zničili.

Přítom plnila jenom jedinou funkci: měla udržovat spojení s Ernstem Ellertem.

Před více než sedmdesáti lety patřil Ernst Ellert k jednotce mutantů. Jeho mimořádná schopnost spočívala v tom, že uměl oddělit duši od těla a vyslat ji kamkoliv do prostoru a času. Tato zvláštní a ojedinělá schopnost se však stala i jeho osudem. Nehoda způsobila rozdělení těla a duše na dlouhé desítky let, neboť duše bezcílně bloudila prostorem a časem a hledala svou přítomnost, avšak nikdy ji nenašla. Objevila si alespoň novou přítomnost, která svého času byla ještě vzdálenou budoucností.

Duše Ernsta Ellerta si našla nové tělo, ale nebylo to její vlastní tělo. To leželo v Terranii pod zemí v mauzoleu a čekalo na návrat své duše.

Ellertova duše mezitím žila na Druufonu.

V těle vědce Onota...

Zhruba jeden světelný rok daleko od Hádésu zela mezi oběma časoprostory prasklina, která je spojovala. Ovšem tato prasklina se poslední dobou stávala stále více nestabilní. Nemohlo to už trvat dlouho a měla patřit minulosti. Pak Druufové měli jednoduše zmizet ze života Pozemšťanů, protože neuměli překonat bariéru Času a prostoru.

Na základně na Hádésu stálo dvanáct transponderů, které umožňovaly výstavbu a zřízení stanice. Tudy se sem dostal materiál, zbraně i lidé. Byly zároveň i únikovou cestou v případě ohrožení.

Momentálně to však ještě tak špatně nevypadalo.

Marcel Rous vykonával pravidelnou obchůzku po základně. Zastavoval se s lidmi, pohovořil s nimi, a pak zase pokračoval.

Ve spojové centrále se ujistil, zeje neustále na příjmu. Každíčký, i ten sebemenší impuls, musel být zachycen a zaznamenán. Zatím však kontrolky svítily zeleně. Žádné nové zprávy-

„Těsně před prasklinou letí křížník OHIO," hlásil službu konající spojař. „Žádné zvláštní události."

Marcel Rous přikývl a vrátil se zpět do svého pokoje, poté co ještě navštívil velín základny.

Na Hádésu byl klid,

Pekelná planeta žila v hlubokém míru, přestože jen několik světelných minut od ní hrozilo smrtící nebezpečí.

^ _* _ ^

Onot strávil v cele dva dny a dvě noci, aniž by se o něj kdokoliv zajímal. Mlčenlivý bachař mu přinášel jídlo a pití, **ale** nepromluvil ani slovo.

Vzpomínky se zvolna vracely.

Onotovi zatím ještě nedošlo, že trpí amnézií. Jistě, sem tam na něco zapomněl, ale o skutečném výpadku paměti u něj podle vlastního názoru nemohlo být řeči. V minulosti se sice choval všelijak podivně, neuměl si vysvětlit, proč udělal to či ono, ale vždycky věděl, co dělá.

Měl v tom zmatek. V myšlenkách se snažil najít přímou spojnici mezi přítomností a událostmi minulosti, ale nedařilo se mu to. Jako by měl vzpomínky zahalené záclonami. A bolesti hlavy byly stále nesnesitelnější.

Pochopil, že sedí v pasti. Budou ho činit zodpovědným za věci, které mu nic neříkaly. Skutečně způsobil zničení velké podzemní počítačové centrály? A pokud to udělal, pak proč? Proč?

Zdálo se mu, že **si** na minulost může sáhnout rukama, ale

když po ní chňapl, mizela mu za závojem. Jako by ji někdo stáhl zpět.

Někdo...?

Onot si zničehonic uvědomoval, že onen „někdo“ hrál velkou roli. Někdo, koho neviděl, ale koho mohl slyšet.

Ano, teď už to zase věděl.

Byl to jakýsi jeho vnitřní hlas.

Ráno třetího dne si Onot začal vzpomínat:

Kdysi k němu promlouval hlas. Zdálo se, že přišel odnikud, a přece k němu mluvil - z jeho nitra. Byl to nehlučný, tajuplný hlas v mozku. Tvrdil mu, že už v něm bydlí léta a že kontroluje jeho práci. Ano, ten hlas mu dokonce tvrdil, že jenom jemu může být vděčný za to, že se stal tak významným vědcem svého národa.

Onot vstal a neklidnými kroky přecházel po cele. Pět kroků tam, pět kroků zpátky.

Ten hlas...

Musel dělat, co po něm hlas chtěl. Musel ho poslouchat. A vzpomínal si, že mu poradil zradu. Ano, byl to on, kdo zapnul přijímač materiálního transmiteru a umožnil příchod nepřátelských robotů. Jenom proto, že mu to přikazoval jeho vnitřní hlas.

Onot se posadil.

Až to bude vyprávět Nejvyššímu soudci, uvěří mu? Nebo to bude považovat za levnou výmluvu, za výplod chorého mozku? Velká neznámá - ten hlas!

Onot už slyšel, jak se mu celá soudní síň směje. Druufové byli chladní, střízliví, vypočítaví. Nevěřili na duchy a tajemné hlasy.

Znovu zapátral ve vzpomínkách-

Netvrdil mu ten hlas, že Onot zemře, pokud ho hlas opustí? Zdálo se. Že ho už dávno opustil, ale Onot ještě pořád žil.

Nyní se dokonce zvolna vracel do vzpomínek. Pokud se mu podaří přesvědčit soudce, všechno bude zase při starém. Postaví novou počítačovou centrálu a nový ustrnovač Času. Napraví staré chyby.

Onot poslouchal vnitřní hlas, protože musel - a protože tenkrát netušil, co dělá a co se s ním děje. Morálně nebyl žádným ze svých zločinů vinen. Praxe druufských zákonů však hovořila jinou řečí.

„Opět jsem pánem své duše a tím i svého těla," říkal si Onot. „Nikdo mi .nebude rozkazovat, já jsem vědec Onot! Postavím Druufům zbraň, pomocí které si podrobí celý vesmír. Čas... jaká ukrývá tajemství"? Pro mě žádná! Když budu chtít, posunu proud času tak, abych obrátil běh věcí z budoucnosti do minulosti. Zabiju majitele tajemného hlasu dřív, než jeho duše opustí mé tělo. Jeho domovem je Země a myji najdeme. Budeme vědět, kde tuto planetu najít. Někteří z nás tam už byli. Jestli mě slyšíš, hlase, odpověz mi. Přiznej si, že jsem silnější než ty..."

Jeho myšlenky byly přerušeny, protože bachař otevřel průzor a podíval se dovnitř. Pak zase zavřel-

Onot se opíral zády o stěnu.

Hlas už tu není, říkal si spokojeně. Dřív mě trápil, sotva jsem pomyslel na odpor, mučil mě, dělal ze mě svého otroka. Ale dnes...

Ne, hlas už tu nebyl.

Nyní přišla chvíle, na kterou Onot tak dlouho čekal. Minulost ležela za ním. Všecko to vysvětlí soudci, všechno - a soudce mu bude muset uvěřit.

Pak to však přišlo...

Bylo to jako úder palicí a svět se kolem něj hroutil. Neslyšný hlas mu totiž říkal: „Mýlíš se, Onote! Ještě jsem tady! Ale

brzy budeš sám - docela sám. Možná, že bys pak byl Šťastný, kdybych se vrátil." ' Onot vyděšeně naslouchal, ale hlas už se neozval.

^ A ^

Vteřiny anebo tisíce let - nebylo podle čeho měřit ~ plula duše Ernsta Ellerta proudem Času, než se zastavila v časoprostoru Druufů.

Našla vědce Onota a opatrně se ponořila do jeho těla, aby se ho zmocnila. Druuf se tomu nejdříve bránil, ale pak se musel bez odporu vzdát. Onot se stal Ellertovým otrokem. Občas se sice pokoušel zbavit obtížného návštěvníka, příšlého z nicoty, ale nedařilo se mu to. Ellert našel nové tělo a tím pádem i domov.

Pak došlo k doteku se starým časoprostorem, ale nevšiml si toho. Stalo se to v dobách, kdy Arkon osidloval Venuši a v oceánu Země se utopila Atlantida. Teprve o deset tisíc let později - pro Ellerta to byly jen týdny - došlo ke druhému a rozhodujícímu doteku.

Perry Rhodan odhalil časoprostor Druufů a našel Ellerta.

Od té doby Onot pracoval na Ellertovu zakázku pro Perry-ho Rhodana a Pozemšťany. Dělal to však pod nátlakem. Své vlastní zradě nemohl nijak zabránit, přestože cítil, že nezvaný návštěvník jeho nitra slábne.

I Ellert to věděl-

S obavami pozoroval, jak jeho moc nad Onotovým intelektem mizí. Jenom s největším vypětím sil zabránil vyhnání své duše z Onotova těla- Toužil vrátit se zpět do původního těla, ale netušil, zda to dokáže. Překoná enormní vzdálenost?

Prostřednictvím čtyř Onotových očí si prohlížel celu. Snad by se už konečně měl pokusit o návrat. Tajemství lineárního

nadsvětelného pohonu druufských lodí znal nazpaměť. Bude umět vytvořit konstrukční plány pro lodě, které už nebudou muset transítovat - a způsobovat fyzickou bolest členům posádky - když se budou chtít přemístit někam daleko ve vesmíru.

Poslední dny a týdny už Onota neobtěžoval. Jen tento den ráno považoval za nutné se mu připomenout.

Raději se ještě jednou chtěl v laboratoři věnovat nákresům lineárního pohonu, aby se ujistil, že na nic nezapomněl. Opatrně se uvolňoval z Onotova těla. Druuf nic nepocítil.

A pak ho Ellert uviděl sedět dole pod sebou. Stěny cely se rozplývaly a mizely. Jejich molekulární složení Ellertově duši nebránilo. Pronikl pevnými zdmi a chvíli se vznášel nad soudní budovou.

Pomyslel na poušť a na podzemní laboratoř - a vmžiku byl uvnitř. Objevil tam spoustu Druufů, kteří z laboratoře odnášeli bedny a zařízení. Sbírali průkazný materiál.

Ellert se vylekal. Snad neodstranili podklady lineárního pohonu. To by bylo špatné...

Klesl níže a vznášel se nad hlavami Druufů.

Jeden z důstojníků komandoval vojáky s obvyklou arogancí muže, který je zvyklý rozkazovat. Jak se zdálo, měli v úmyslu vyklidit celou Onotovu laboratoř.

Kdyby měl Ellert obličej, bylo by na něm nyní nápadné, že se usmívá. Snadno totiž pronikl do Druufova myšlení a přinutil ho, aby vyhledal laboratoř.

Vládl tam značný zmatek a chaos.

Oficír procházel místnostmi a něco hledal. Prolistoval celou hromadu záznamů, nechápavě si je prohlížel a pak je odkládal. Trvalo mu téměř půl hodiny, než konečně našel, po čem pátral.

Ellert by si oddechl, kdyby měl plíce. Záznamy zůstaly kom-

pletní. Na několika tenkých fóliích bylo zakresleno něco, co mělo nezměrnou hodnotu.

Důstojník je stočil a schoval do kapsy. Zároveň vydal svým lidem rozkaz, aby tu všechno posbírali a vynesli ven. -

Po několika hodinách akce skončila. Ellert setrval v důstojníkově těle, nastoupil spolu s ním do kluzáku a vrátil se do města, aby z důstojníkově těla sledoval, jak podává hlášení.

Pak požádal, aby směl promluvit se zajatcem.

Generál překvapeně vzhlédl.

„Chcete mluvit s Onotem? Proč? .Vyšetřování ještě nebylo skončeno.“

Ellert vložil důstojníkovi odpověď do úst.

„Myslím, že jsme nenašli ještě úplně všechno, co by mohlo posloužit jako průkazný materiál proti němu. Možná by mi mohl něco říct, kdybych ho vyzpovídal.“

Generál zapřemýšlel. Pak přikývl.

„Požádám Nejvyššího soudce o povolení.“

Ellert trpělivě čekal. Teprve pozdě odpoledne byla jeho trpělivost odměněna. Důstojník dostal povolení mluvit se zajatcem.

Onot se lekl, když se otevřely dveře cely a vešel policejní důstojník.

„Musím mluvit se soudcem," řekl Onot dřív, než policista mohl otevřít ústa. „To nebyla zrada, já musím..."

„Už ani slovo!" odvětil návštěvník. „Uděláte, co vám řeknu. Byl jsem ve vaší laboratoři a přinesl jsem něco, co musíte schovat na svém těle. Tady, tyhle nákresy se nesmějí ztratit," řekl a podal Onotovi fólie. Vědec je přijal. Překvapeně poznával, že jde o jeho vlastní rukopis lineárního pohonu kosmických lodí. Nechápal však, co je na tom tak zvláštního. Lineární pohony se používaly už drahý čas. Co měly znamenat ty plány? Pro Druufy byly bezcenné.

Ledaže by zajímaly někoho, kdo přicházel z vedlejšího časoprostoru...

Pochopil.

„Vezměte si to zpátky a zničte to!“ . •

Ellert rozpoznal nebezpečí. Nyní se nemohl věnovat policistovi, musel se přemístit do Onoty.

Ale co důstojník? Nevzpomene si, co se stalo? Postačí malá , amnézie, aby na vše zapomněl?

Musel se o to pokusit.

Trvalo to deset vteřin, pak Ellert Opustil důstojníkovu tělo , a pronikl zpět do Onotova mozku.

Onot se nebránil.

„Dobrá, tak udělám, co po mně chcete,“ řekl chladně. „Ale teď už jděte, prosím.“

Důstojník vypadal, jako by se právě probudil ze sna.

Jak se dostal do cely se zajatcem? Co hledal u zrádce Onoty?

Mlčky se obrátil a opustil vězeňskou celu. Strážce za ním zamkl a doprovodil ho nahoru. Mlčky, jako ve snu kráčel po schodišti, až se zastavil v místnosti u Nejvyššího soudce.

„Nu, takže co jste zjistil?“

Důstojník vypadal bezradně,

„Nic, soudce, absolutně nic.“

„Myslel jsem si to,“ řekl soudce a pokynul důstojníkovi, aby šel.
„Můžete jít.“

Důstojník poslechl.

^ ^ , ^

Ellert znovu zápasil s Onotovou duší. Druufové se nikdy nesměli dozvědět, jakou zbraň měl Rhodan v Ellertovi. Druufové

se nesměli dozvědět ani to, že za útoky proti Druufonu stojí Rhodan.

„Jde ti o život!" vysvětloval vědci. „Dokud tě neopustím, nic se ti nestane. Pomohl jsi mi, teď pomohu i já tobě."

„Už nejsi dost silný," triumfálně opáčil vědec.

„Mohu tě zabít," zdůraznil Ellert.

„Tak mě zabij!"

„Je tu ještě jiná alternativa!"

„Která?"

„Až přijde pravý čas, opustím tě. Slíbím ti, že už se nikdy nevrátím. Budeš svobodný,"

„A co požaduješ jako protislužbu?" chtěl vědět Druuf, protože si neuměl představit, že by se na svobodu vrátil bez zaplacení. „Co budu muset udělat?"

Ellert pocítil úlevu.

„Pod kůží tvého levého předloktí je hrbolek. Snadno jej nahmatáš. Zmáčkni ho. Víc nic. Tak, silněji..."

Onot neměl velkou chuť podřizovat se tomu hlasu, ale už samotná zvědavost ho přinutila pátrat po předmětu, který měl ukrytý pod kůží. Našel jej opravdu snadno.

„Co je to?"

„Na nic se neptej, Onote. Raději to pořádně stiskni - tak, tak je to správně. Teď už ti to můžu říct: je to maličká vysílačka, která umožňuje spojení s dobrými přáteli. Nyní se u nich rozsvítila červená kontrolka a já mohu mluvit. Oni mě uslyší. Ty^ se teď, prosím, chvíli chovej pasivně. Už tě k tomu nemohu nutit, ale věř mi, že je to tvá poslední šance jak zůstat naživu."

^ ^ ^

i

Poplach vytrhl kapitána Marcela Rouse z hlubokého spánku. Rázem se ocitl na nohou a cítil pod chodidly chladnou pod-

lahu. Tohle musela být nějaká velice důležitá věc. Jedním pohledem zjistil, že přichází od spojařů. Kdyby byl vyhlášen poplach ve velínu, pak by se patrně musel obávat přímého útoku **ze** strany Druufů-

Takže Druufové to nejsou...

Bez dechu se přiřítíl do spojové centrály a sledoval, jak seržant Masters vypíná záznamové přístroje. V té rychlosti nedokázal zjistit, zda jde o vysílání z paluby křižníku OHIO, anebo o něco jiného.

„Co se děje, Mastersi?“

Seržant se napřímil.

„Hlášení od Ellerta, pane- Druufon. Právě to rozšifrováváme.“

Rous přikývl a začal nervózně přecházet po centrále. Věděl, že pokud se Ellert hlásí, pak to bude velice naléhavé a důležité.

„Hotovo!“ ozval se Masters.

Kapitán Rous kývl. „Tak to pust'te!“

Jen několik pohybů a nastavení záznamu, a pak se ozvalo:

„Tady Ernst Ellert z Onotova těla! Volám Perryho Rhodana! Hrozí nebezpečí odhalení! Už jsem příliš slabý, než abych vydržel odolávat Onotově vůli. Neustále mě zahání. Onot byl zatčen a bude postaven před Nejvyšší soud- Pokud mu v tom nezabráním, prozradí mě. Ví i o základně na Hádésu. Já se odtud nemohu dostat do svého těla na Zemi. Buď přinesete mé tělo na Hádés, anebo Onota přemístíte na Zem. Jiná možnost není. Pospěšte si a informujte Rhodana. Ví, co je třeba udělat. Za pár dní by **už** mohlo být pozdě. Pomozte mi! Ernst Ellert“

^ A ^

Sluneční říše uznala nového Imperátora arkonidského hvězdného Impéria. Za kdysi všemocným počítačovým Regentem nyní stál nesmrtelný Arkonidan Atlan, Rhodanův přítel. Obě říše pracovaly společně na těžkém úkolu sjednocení nejrůznějších bytostí a národů Mléčné dráhy.

Pěny Rhodan setrval na Arkonu III a připravoval se k návratu na Zemi. Bojová loď DRUSUS mu byla k dispozici.

Rhodan v podstatě jen málokdy dal na intuici, nicméně během posledních dnů se nemohl zbavit nepříjemného pocitu hrozícího nebezpečí. Promluvil si o tom s Bullym, ale ten se mu vysmál.

„Nemaluj čerta na zeď, Perry! Poslední události tě trochu sebraly a máš pocuchaný nervy. To docela chápu. Co vlastně chceš? Druufové prohráli na všech frontách a jen tak se z toho nepřeberou. Ztratili vesmírnou stanici, všechny švy nejlepší vědce a brzy budou zavřený ve svém vlastním Časoprostoru. Ne, ty prostě přeháníš...”

„Zapomínáš na Ellerta, Bully,” odvětil Rhodan. „Trčí na Druufonu. Pomalu bychom se měli postarat o jeho návrat. Až se uzavře prasklina mezi časoprostory, bude pozdě.”

„Proč? Vždyť si ho můžeme vyzvednout kdy budeme chtít?”

„Ovšem za ztížených podmínek. To bych nerad.”

„No - tak na co ještě čekáme?”

Rhodan překvapeně vzhlédl, usmál se a řekl: „Ano - nač vlastně ještě čekáme? To se také ptám. Zítra startujeme. Atlan svírá otěže pevně v rukou. Jistě, asi musíme počítat s novými nepokoji, ale společně to zvládneme. Víc starostí mi dělá můj syn.”

Bully neodpovídal. Věděl, jak Perryho ta věc se synem tíží.

Po několika minutách Rhodan vstal.

„Jdu spát. Požádáš, prosím, Sikermanna, aby mě okamžitě vzbudil, kdyby přišlo nějaké hlášení ze Země?”

Bully zbystřil.
„Čekáš snad nějaký?“
Ale Rhodan se jen pousmál.
„Jistěže ne. Bully. Ale mohlo by něco přijít. Sikermann by to třeba považoval za nedůležité, takže bych byl v každém případě vždy rád informován.“
„Jistě," řekl Bully.

^ A ^

Uprostřed noci přišla Ellertova zpráva.
Bully vzbudil svého přítele, jak slíbil. Pěny Rhodan okamžitě vyslechl informace o Ellertovi a vydal patřičné rozkazy:
„Volejte Freyta, Terrania. Text: pošlu instrukce, Rhodan. Text pro Hádés: přesně za pět minut zapněte transponderové přijímače. Přijdu osobně. Rhodan. Konec textu. Vzbudte Sikermannu. DRUSUS stane za hodinu.“

^ A ^

Marcel Rous zapojil jeden z transponderových přijímačů na vteřinu přesně podle požadavků. Kdesi v blízkosti praskliny mezi časoprostory musel nyní materializovat křižník DRUSUS a Rhodan by měl vstoupit do vysílací stanice transponderu.

Rous stál před mřížovými dveřmi klece a čekal na šéfa. Kontrolka svítila zeleně, ale po Rhodanovi zatím ještě ani stopy. ' Pak začalo problikávat světlo. Přicházely první impulzy z DRUSUSU - a v kleci rematerializovalo mužské tělo.

Rhodan vyšel ven a podával kapitánu Rousovi ruku.

„Pěkně jste nás vyděsil, kapitáne..."

Kráčeli po chodbě k obytným prostorám. Před Rousovou místností se zastavili, Rous otevřel a pustil Rhodana dál. Sotva

za nimi zapadly dveře, Rhodan se zeptal: „Tak co je s Ellertem?”

Rous sáhl do kapsy a vyndal kus papíru.

„Tohle je první hlášení, které nám přišlo z Druufonu.”

Rhodan pomalu pročítal Ellertovu zprávu, a pak lístek zamyšleně odložil na stůl.

„Takže Onota definitivně dostali a Ellert už nemá sílu, aby • se vrátil na Zemi, Takže nám doopravdy asi nezbývá, než dopravit jeho tělo na Druufon. Hm, to nebude legrace, ale naštěstí máme dost času. Než bude zahájen proces proti Onotovi, uplyne několik dní.”

Rous kroutil hlavou. Poněkud pobledl.

„Mezitím nám od Ellerta přišla druhá zpráva, pane. Obávám se, že toho času zase tak moc nemáme. Onot už dvě hodiny stojí před Nejvyšším soudem.”

Rhodan vytřeštil oči.

„To mi to říkáte teprve teď?”

Kapitán mlčel. Rhodan mu položil ruku na paži.

„Co říká to druhé hlášení. Rouši? Máte přesný text?”

„Znám ho nazpaměť, pane. Ellert vysílal, že Onota odvedli a že ho postavili před soud. **Že** prý už nemá dost síly, aby Onota nutil vypovídat ve svém zájmu. Onot je pevně rozhodnut říci soudcům pravdu. Ellert se tomu pokouší zabránit. Ale neví, jak dlouho to může vydržet. Pokud bude muset opustit Onotovo tělo, neví kam by měl jít. Nemá sílu opustit Druufon.”

Rhodan přikývl. \

„Neumím si představit, co by se stalo, kdyby opustil Onotovo tělo a neměl dostatek energie. Možná by se opět propadl do proudu času, ve kterém se už jednou málem utopil. Takže nyní díky jemu víme, že na setrvání v Čase potřebujeme energii. To je novinka.”

Vzhlédl a podíval se přímo do Rousových očí. „Musíme okamžité jednat. Filozofovat si můžeme později. Vracím se na palubu DRUSUSU, ale zůstávám poblíž Hádésu. Pokud by na vás zaútočili, můžete počítat s mou pomocí. Jestliže totiž On promluví..." Vstal a potřásl si s Rousem rukou. „O všech dalších zprávách mě okamžitě informujte." ^k „Samozřejmě, pane."

^ A ^

Maršál Freyt, Rhodanův zástupce **na** Zemi, sledoval přicházející hlášení a v podstatě mu byla všechna srdečně lhostejná. Čekal jenom na jednu zprávu. Ale Rhodan ho nechával čekat.

Nervózně posedával ve své pracovně a znovu kontroloval přípravy. Věděl, že přijde rozhodnutí. Protože dokázal kombinovat, uměl se předem postarat a dal vědět lékařským kapacitám Dr. Jamisonovi a profesorovi Haggardovi. Oba lékaři nyní čekali na akci.

Na akci...?

Freyt zakroutil hlavou. Nebyl pesimista, ale chtěl být připraven i v případě, že by na tom byl Ellert Špatně. Poutník v čase snad najde cestu na Zemi, když bude muset.

Nebo ne?

Rozsvítila se signálka. Spojová centrála.

Ale přišla jen zpráva o změně pozice jedné z bojových lodí, víc nic.

Zase nic! To čekání se už nedalo vydržet. Ale když se po chvíli znovu ozvala hypercentrála s informací, že volá Rhodan a že s ním chce osobně mluvit, maršál Freyt byl opět ztělesněným klidem.

Oválný monitor se rozsvítil a pak se na něm zjevila Rhodanova tvář.

„Maršále, vypadá to, že jsme oba s tímto rozhovorem jaksi počítali.“

„Máš pravdu. Pěny. Kde jsi? Ještě na Arkonu?“

„Ne; na Hádésu. Na palubě DRUSUSU asi jeden světelný rok od mateřské soustavy Druufů. Ellert poslal další zprávu. Onot stojí před soudem a zodpovídá se z velezrady. Nevidím jinou možnost, než vyzvednout Ellertovo tělo z mauzolea a přenést je na Hádés. Ostatní se uvidí později.“

„Tušil jsem to,“ oznamoval Freyt. „Haggard a Jamison jsou připraveni.“

Rhodan se usmál, ale hned zase zvažněl.

„Dobrá! Postarej se, aby s tělem zacházeli velmi opatrně. Doktoři at' jsou pořád u toho, a at' se starají. Zařídíš vše potřebné?“ , „Dopravím Ellertovo tělo osobně, Perry.“

Rhodan nechápavě vzhlédl.

„Jsi přece můj zástupce. Kdo bude...?“

„**Je** to jen na pár hodin, Perry. Vládu nad Zemí převezme Mercant. Myslím, že to zvládne.“

„Taky si myslím. Dobrá. Očekávám tě.“

„Spolehni se,“ ujišťoval Freyt a kývl na rozloučenou.

^, ^ ^

O deset minut později přistával maršál Freyt na poušti vedle pyramid nad Ellertovým umělým hrobem. Haggard a Jamison tam už čekali. Profesor Haggard, který stejně jako Freyt a Rhodan podstoupil Život prodlužující buněčnou sprchu a proto nestárnul, vykročil Freytovi v ústřety. „Co se děje? Ellertova mrtvola dostala rýmu?“

Haggard byl znám svými drsnými vtípkami, ale vědělo se o něm, že je nikdy nemíní vážně. „Nebo snad chce vstát z mrtvých?“ . „Možná obojí,“ odvětil Freyt a stiskl přítelovu dlaň. Trochu zdrženlivě, ale stejně přátelsky se pozdravil s Dr. Jamisonem.

„Pánové, naším úkolem bude transponovat Ellertovo tělo na planetu Hádés v Časoprostoru Druufů.“

„He?“ podivil se profesor. „Na Hádés? A to proč?“

„Protože Ellertova duše už je natolik vyčerpaná, že nezvládne vrátit se sem k nám... Pojďme, pánové...“

^ ^ ^

Sestoupili do podzemní kobky, která tu byla před mnoha desetiletími zřízena a vybavena tak, aby Ellertovo tělo nepřišlo k újmě.

Maršál Freyt si prohlížel aparatury, které měly při sebemenším hnutí Ellertova těla vyhlásit poplach a přivolat strážě.

Doktoři pozorovali bezvládné tělo. Ellertovy tváře byly propadlé, oči tonuly v hlubokých temných jamkách - a pleť se namodrale leskla.

Profesor Haggard si přejel rukou přes čelo.

„To vypadá zle...“

Maršál Freyt strnul. Že by všechna námaha přišla vniveč? Už sedmdesát let hledala Ellertova duše své tělo, a nyní, když už je konečně mohla mít zpět, bylo pozdě? Jistě, Ellertova duše by mohla převzít nějaké jiné tělo, ale...

„Pospěšme si!“ hlesl maršál. „Rychle, chlapi...“

' ^ ^ ^

Onota si prohlížely studené a neúprosné oči. Za dlouhým a vysokým stolem seděli soudci, zahalení do

ohnivě rudých rób. Celkem Jich bylo dvanáct. Uprostřed na vyvýšeném pódiu trůnil Nejvyšší soudce, zároveň žalobce a nejvyšší obhájce.

Onot si připadal malý a nicotný, když vzhlédl do těch kamenných tváří. Musel stát. Hlíдали ho dva podmračení ozbrojenci. Za sebou slyšel šum publika, osobností vědy a politiky. Jeho proces vyvolal určitý rozruch.

„Opakuji," řekl Nejvyšší soudce ostrým hlasem, „co povíš na vznesená obvinění? Přiznáváš svou vinu?"

„Ne!" odvětil Onot z vlastní vůle. Ellert ho k tomu ani nemusel nijak nutit.

Nejvyšší soudce přikývl, jako by ani nečekal nic jiného.

„Volám svědka Brodaka."

Onot si na Brodaka vzpomínal jenom matně. Nebyl to jeden z jeho bývalých asistentů? Kdo to mohl vědět?

Do sálu byl přiveden Druuf, na němž bylo od první chvíle vidět, že je rozhodnut Onota zničit.

„Toho dne, kdy explodovalo počítačové centrum našeho hlavního města, jsem Onota viděl," vzpomínal Brodak. „Vyšel z podzemní dráhy a měl velmi naspěch. Hodinu předtím pronikli do centrály nepřátelští roboti a zničili ji. Onot měl dost Času se zachránit. Nikomu jinému se to nepodařilo, protože překvapení bylo příliš velké. Ale Onot uprchl včas - což je důkaz, že o útoku věděl."

Publikum zneklidnělo. Soudci dávali hlavy dohromady. Brodak triumfálně pokračoval; „Dnes víme, že roboti přišli přes materiální transmitery. Byly totiž zapnuté - přesně v určený čas! A zapnul je Onot!"

Propukl nepopsatelný hluk. Ozývaly se výstražné výkřiky a volání. Kdyby bylo na divácích, roztrhali by Onota vlastníma rukama.

Nejvyšší soudce se postaral o klid.

„Co k tomu řekneš, Onote?"

„Samá lež! Intriky! Nic takového jsem neudělal!"

„Dokaž to, obžalovaný!"

„Ne!" zvolal Onot. „To vy sami musíte dokázat mou vinu!" Ellert trochu polevil a Onotův intelekt se vzedmul. Onot řekl;

„Přirozeně, že jsem zapnul ty transmitery, ale dovolte mi vysvětlit..."

Nejvyšší soudce vypadal poněkud bezradně. Obžalovaný nejdříve popíral, a pak se jedním dechem přiznal...

Ellert se Onota opět zmocnil a ten řekl: „Já to samozřejmě odvolávám! Nevím, co mě přinutilo přiznat čin, který jsem nevykonal."

Proč mě neposloucháš? zeptal se Ellert. Bylo by to pro tebe lepší.

Ale Onot zarputile bojoval proti svému niternému mučíte-li.

„Ne já, ale můj vnitřní hlas je tím zrádcem!" zvolal zoufale. „Nutí mne..."

„Hlas?" přerušil ho Nejvyšší soudce a významně pohlédl na kolegy. „Jaký hlas?"

Ellert se však měl na pozoru. Nechal Onota odpovědět:

„Hlas ~ tak označuji ty, kdo mi závidí. Snaží se mi hodit na krk vinu za věci, které jsem neprovedl. Zdůrazňuji, že jsem nevinný. Daroval jsem svému lidu mnoho velmi cenných vynálezů..."

„Tuto skutečnost budeme brát řádně v potaz, Onote," řekl soudce- „Dobrovolné přiznání by však tvou situaci značně zlepšilo."

Ellert nyní věděl, že nedokáže Onota udržet pod vlivem své vůle věčně. Možná, že to tak bylo lepší. Možná bylo takticky správné nechat ho, aby si odporoval...

Přenechal Onota jemu samotnému.

„Byl to hlas, který mi přikázal zapnout transmitter. Nemohl jsem se mu bránit. Převzal mé tělo a dirigoval mé svaly i nervy. Vedl mi ruce a nutil mě zapnout transmitters."

Onot se vyčerpaně odmlčel. Tímto přiznáním se mu ulevilo. Divil se, že ho tajuplný protivník nebrzdí. Než mohl soudce něco namítnout, honem pokračoval; „Je to duše bez těla, která ve mně našla nový domov. Nepochází z tohoto světa, nýbrž ze vzdálené planety. Nyní ztratila sílu a už mě neovládá. Jejím světem je..."

Zmlkl, protože Ellert nespál. Onot toho nesměl prozradit příliš mnoho. Proto byli přítomní velmi překvapeni, když Onot pokračoval: „Neposlouchejte mě, přátelé! Říkám samé nesmysly. Nic z toho, co jsem právě řekl, není pravda. Já nejsem zrádce."

Nejvyšší soudce ztratil trpělivost.

„Chceš nás zmást, Onote. Předstíráš nervové zhroucení. S tím neuspěješ. Ten hlas---, pchá... Můžeme ho vidět?"

„Je neviditelný a je všude, soudce. Teď je v tomto sále." A Onot bez nadechnutí pokračoval: „Někdy si namlouvám, že opravdu existuje a že je v mé hlavě."

„No vida!" kývl Nejvyšší soudce. „Onota by se měli ujmout lékaři. Svědku Brodaku, už vás nepotřebujeme. Obviněného odveďte do cely. Přelíčení se přerušuje, dokud nedostaneme vyjádření lékařské sekce."

Onot se zklamaně podřídil a nechal se odvést.

Ellert však věděl, že pokud se nestane zázrak, v následující zkoušce už neobstojí.

^ -i. ^

Koule měla v průměru půl metru, byla mléčně zbarvená jako monitor a vznášela se uprostřed místnosti.

Pěny Rhodan, Bully a plukovník Sikermann seděli těsně před ní a pozorně sledovali události, které jim Harno přenášel z planety Druufon. Harno byl řádným členem jednotky mutantů. Jeho mimořádná schopnost spočívala v tom, že když se soustředil na jakoukoliv momentálně probíhající událost kdekoliv v kosmu, uměl ji zobrazit na povrchu svého těla jako .televizor při přímém přenosu-

A tak bylo možné, že zmíněná trojice mužů sledovala soudní přelíčení s Onotem.

Rhodan poznamenal: „Ellert vede zoufalý boj proti stále silnějšímu Onotovi. Kdybychom znali příčinu slábnutí jeho sil, snad bychom pro něj mohli něco udělat. Harno, ty bys neznal odpověď?”

Kulovitá bytost stála bez hnutí ve vzduchu. Pochopila otázku a telepaticky odpověděla: „Ellert je duší bez těla. Je jako tonoucí, který se vši silou drží vyčnívající větve, zatímco tělo je strháváno proudem rozbouřené řeky. Jakmile ho opustí síly, proud ho odnese. Ellert se už léta drží takové větve. Tou větví je pro něj Onot.”

Rhodan přikývl.

„Tomu rozumím. Ale čím bychom mu mohli pomoci?”

Harno odpověděl: „Existuje jenom jeden možný prostředek:

Ellert se musí vrátit do původního těla. Pokud se mu to nepodaří, zeslábně a zůstane navždy v Onotově mozku v podobě potlačeného podvědomí. Žádný dobrý osud.” ; „Mnoho živých bytostí má podvědomí,” namítl Bully. „Má to snad znamenat, že...”

„Žádné rychlé závěry!” varoval Harno. „Každá inteligentní organická bytost má duši, na jejímž povrchu je intelekt a pod ním rozum. Potlačenému odpůrci rozumu říkáme podvědomí...”

Rhodan se raději rozhodl tuhle debatu ukončit a věnovat se

podstatným věcem; „Možná, možná... Ale my bychom se nyní/ měli soustředit na práci. Freyt by měl každou chvíli dorazit..."

Zatímco ještě mluvil, ani ne dvě světelné vteřiny daleko **od** lodi materializoval malý křižník flotily. Harno jej opticky zachytil.

„Tady je- To je Freyt," oddechl si Rhodan a sledoval, jak křižník brzdí. „Harno, bez přestávky hlídej Onota a dej mi vědět, jakmile ho odvedou k lékařům."

Harno se vznesl ke stropu a zmenšil se. Obraz na jeho povrchu zhasl.

^^ ^

Maršál Freyt se nezdřžoval dlouhými formalitami. Sotva jeho křižník dosedl na podlahu hangáru DRUSUSU, otevíral výstup. Za okamžik tiskl Rhodanovi ruku. „Rychlá práce, Freyte. Co Ellert?" ^ .

Maršál se vyjádřil starostlivě: „Nevím. Nelíbí se mi, jak vypadá. Kůže po celém těle mu zmodrala."

Rhodanův přítel a osobní lékař Eric Manoli **ho** slyšel a poznamenal: „Takže duše je přece jen spojena s tělem, i když se oddělí," řekl. „Ellert je důkazem." „Jak je to možné?" podivil se Rhodan. „Myslím, že existují drobné energetické impulzy, které duše vysílá tělu. Důkazem toho je, že se Ellertovo tělo bez duše ne-rozložilo a nebylo mrtvé v pravém slova smyslu. Jakmile však duše slábne, slábne i tělo, jak je vidět." „A proč slábne Ellertova duše?" pokračoval Rhodan. „Protože sílí Onotova duše," logicky odvětil Manoli. Rhodan se dál neptal a přikázal: „Reginald Bull převezme velení DRUSUSU. Ras Čubaj a Gucky mě budou doprová-

zet. I ty, Manoli. Půjdeme na Hádés. Ellertovo tělo vezmeme s sebou."

Bully chtěl něco říct, ale mlčel. Freyt vypadal zklamaně.

„To tolik spěcháme?" •

„Bohužel. Díky, že jsi přiletěl, ale teď už se vrať na Zemi. Brzy se uvidíme, jak doufám."

^ ^ ^

Šlo to opravdu rychle.

Transmitery přenášely hmotu v nulovém čase. Sotva vstoupili do vysílače a aktivovali jej, už stáli v transmittersovém přijímači a dívali se do tváře kapitána Rouse.

„Dobře, že už jste tady, pane!" volal s úlevou. „Právě jsem dostal další nouzový signál z Ellertovy vysílačky. Bohužel mu nemůžeme dopovědět, nedokáže zachytit naše vysílání."

„Brzy se s ním spojíme," odvětil Rhodan a přihlížel, jak dva muži pod dohledem Manoliho odvázejí Ellertovo tělo z transmitteru. „Připravte mi jednu z Gazel, kapitáne. Průzkumný člun je pro naše účely tím nejlepším."

„Člun s mužstvem?"

„Ne, jenom mi dejte jednoho pilota. Akce není příliš bezpečná, nerad bych riskoval. Čím méně lidí, tím lépe. Odstartujeme za dvě hodiny. Rád bych na palubu Gazely dal přenést pár věcí."

^ x ^

Dálkový průzkumný člun typu Gazela měl tvar disku a průměr třiceti metrů. Dokázal provádět transitorní skoky hyperprostorem až do vzdálenosti pěti světelných let.

Poručík Mundi už seděl v pilotním kresle a čekal na rozkazy. Usmíval se a kontroloval ciferníky.

Ras Čubaj a Gucky se také usadili ve velínu. Mlčeli, protože se jim jejich úkol příliš nelíbil. Skrýval mnoho rizik a nedával jim pozitivní naději, že by se jim útěk z Druufonu mohl podařit.

Naposledy vstoupili Rhodan a Manoli.

„Opusťte Hádés, poručíku Mundi. Leťte k Druufonu. Prostou rychlostí světla. Transituje pouze na můj rozkaz.“

Mundi se usmál a o pár vteřin později se jeho člun vznesl nad povrch planety Hádés.

^ x ^

Druufové si dávali načas.

Onot seděl na prýčně a přemítal. Svou budoucnost viděl černě. Soudci požádali o lékařské a hypnomedicínské vyšetření. Přitom se klidně mohlo stát, že během procedury ztratí schopnost vzpomínek a že to zcela změní jeho osobnost.

Možná, pomyslel hořce, možná by bylo nejlepší, kdybych ten hlas poslechl. Nejvyšší soudce by pak nevěřil, že mi přeskočilo. Posadili by mě za detektor lží a Ellert by mi už vsugeroval správné odpovědi.

Nyní však bylo na nápravu chyb pozdě.

„Je to tvá vlastní vina," říkal mu Ellert. „Proč jsi mi nevěřil?"

„Jak jsem mohl?" odpovídal v duchu Onot. „Poté, co všechno jsem se na tebe dozvěděl? Tobě nezáleží na mém životě, ty nejsi ohrožen. Chtěl jsem s tím vším prostě jednou provždy skoncovat!"

„A proto ses dostal do mnohem horší situace. Já už necítím

žádnou fyzickou nebo duševní bolest - ty, ano. Co chceš dělat?"

„Nezbývá než čekat.“

Ellert věděl, že Onot nelže. Svůj boj už prostě vzdal- Ale bylo příliš pozdě i pro něj, pro Ellerta. Jakmile by Onot podlehl nějakému silnějšímu Šoku, mohlo se stát, **že z** něj Ellertova duše vyletí jako katapultovaná.

Ellert pochopil, zeje ohrožena jeho existence.

Zjišťoval, jestli by se ještě dokázal uvolnit, a přišel na to, že má ještě pořád hodně energie. Opustí Onotaa jistě najde nějaké jiné hostitelské tělo. Pokud by se v něm pak choval pasivně, mohl by v klidu počkat na Rhodana.

Snad to bylo nejrozumnější řešení.

Sdělil vědci své úvahy, ale k vlastnímu překvapení musel konstatovat, že Onot je opačného názoru. „Tak teď si chceš odejít? Když jsi mě dostal do maléru? Jestli můžeš, nějak mi pomoz! Snad to půjde!“

„Nevidím východisko,“ odporoval Ellert. „Kromě toho je to i tvoje vina. Kdybys mě býval poslechl...“

„Jestli k tomu ještě někdy budu mít možnost, pak to udělám. Slibuju,“ řekl Onot.

A přesně v té chvíli Ellert dostal spásný nápad.

^ A ^

Jakmile se daleko před nimi vynořily první strážní jednotky Druufů, Gazela okamžitě vklouzla do úkrytu hyperprostoru. V dematerializovaném stavu se zdržela jenom zlomek vteřiny, a pak se vrátila.

Vynořila se před obrovitou šestnáctou planetou druufské soustavy, kolem níž kroužilo jedenadvacet měsíců a strážní flotila.

Rhodan se studeně usmíval, když pilotovi vydával rozkazy.
 „Tlumič vlastních frekvencí nechte zapnutý. Aktivujte ochranné štíty. Další let při noční straně Druufonu. Tam vyčkávat.”
 „Budeme se bránit, kdyby nás napadli?” zeptal se Thomas Mundi. •
 „Jistěže!” odpověděl Rhodan.
 Tím byla situace jasná.
 Cucky dřepěl v koutě na úzké pohovce a naslouchal. Jeho telepatické schopnosti byly enormní, dokázal najít cizí myšlenkové impulzy do vzdálenosti deseti tisíc kilometrů, ale nyní se zlobil, protože neuměl nalézt Onotovy myšlenky.
 Nazlobeně vzdychl. „Měl sis s sebou vzít Hama,” zapištěl vyčítavě a na chvíli otevřel oči, „Ten by mě k Onotovi doved.”
 „Harno musel zůstat s Bullym na DRUSUSU,” odpověděl Rhodan.
 „Co vlastně dělá Ellert? Proč se nepokusíš najít jeho?”
 „To je ještě těžší!” rozčiloval se myšob a znovu zavřel oči. „On snad vůbec nemyslí!”
 Rhodan se vzdal všech poznámek, ale teleporter Ras Čubaj namítl: „Vždyť snad vis, kde mají v hlavním městě vězení... Zkus to tam!”
 Gucky znovu otevřel oči.
 „Ach, jak jsi moudrý, černý člověče! Myslíš snad, že jsem **to** nezkusil? Ale náš miláček Onot už ve vězení není!”
 Rhodan se prudce ohlédl. „Co to povídáš, Gucky? Onot není ve své cele?”
 „Nějak ho tam nemůžu najít,” opatrně uhnul Gucky. „Přirozeně, že jsem to tam zkoušel víckrát, ale buď Ellert s Ono-tem zapomněli přemejšlet, anebo jsou někde Jinder
 „To nám říkáš teprve teď?” káral ho Rhodan.
 „Chtěl jsem ho najít,” omlouval se Gucky. „Bez starosti,

jestli Onota odvedli někam jinam, já si ho najdu." A aniž by Čekal na svolení, opět se soustředil.

Poručík Mundi ukázal na monitor: „Chceme-li přistát, musíme se rychle rozhodnout. Brzy proletíme noční zónu."

„Překážky?"

„Jenom vysoko nad planetou. Doufám, že nás nezaměřili. 'Když budeme mít i nadále štěstí, podaří se nám nepozorovaně přistát. Antizaměřovací štít máme zapnutý."

Rhodan kývl. „Přistaňte, ale zapněte i infraštit. Chtěl bych se tu porozhlédnout. Je tu pustina. To se nám hodí. Pokud najdeme dobrý úkryt, budeme moci lépe operovat."

Brzy slétli ještě níž a ocitli se nad rozeklaným pohořím. Našli vhodné místo a měkce přistáli.

„Podívejte se na mapy, jak daleko je odtud hlavní město!" nařizoval Rhodan. „Mapy jsme vytvořili podle Ellertových údajů. Nejsou úplně přesné, ale měly by stačit."

Poručík Mundi se pustil do práce a určil místo přistání. Pak už to nebylo tak těžké.

„Ve městě mají pozdní noc, pane. Asi pět tisíc kilometrů západně od nás. Přistáli jsme na místě, kde se už brzy rozední."

„Stejně se trochu prospím," konstatoval Gucky. „Ale nejdřív se ještě jednou pokusím..."

„Ted' toho nech," řekl Rhodan. „Raději prozkoumej nejbližší okolí místa přistání, abychom nepřežili zbytečné překvapení. Kdo ví, jak dlouho budeme muset na Ellerta čekat."

„Sami?"

„Ne, bude mě doprovázet Ras. Zjistěte, zda tu někde v blízkosti nemáme Druufy. Možná, že najdete i nový úkryt pro Gazelu, Nízkoletící kluzák by nás snadno objevil."

Oba teleporteři zmizeli na průzkum okolí. Poručík Mundi se rozhodl chvíli spát, ale zůstal v pilotním křesle.

Rhodan se odebral na malou ošetrovnu lodi, kde dlel **Dr. Manoli**. Staral se tam o Ellertovo tělo.

Rhodan kývl na pozdrav a aniž by vyslovil otázku, Manoli mu odpověděl: „Nemůžu to říct jistě, ale pokud se Ellertova duše nevrátí zítra nebo nejpozději pozítří, bude pozdě.“

„Druufon má den o osmačtyřiceti hodinách, Ericu. Takže se musí vrátit během zítřka... Ještě teď v noci budu s Guckym teleportovat do hlavního města. Snad se nám podaří najít místo, kam Onota schovali. Mám pocit, že ho sice-považují za zrádce, ale že si zároveň dobře uvědomují, že vědec jeho formátu je pro ně nenahraditelný...”

^^ ^

Ellert myslel především na záznamy lineárního pohonu kosmických lodí. Na nic jiného neměl dostatek energie. Raději ani nepomyslel, že by ho opět strhl proud času...

„Tak dobře, Onote," řekl nakonec Druufovi. „Když mě poslechněš, společně se pokusíme obalamutit Nejvyššího soudce. Já tě zachráním před lékařským vyšetřením a kromě toho se postarám, aby ti neublížili ani později, až tě opustím.“

„Jak je to možné?”

„Dostaneš ode mne novou paměť, která se sice bude krýt s tou starou, ale ve které mě nebudeš znát. Nikdy jsem pro tebe neexistoval. Až budeš stát před soudcem, povíš mu celou pravdu. Detektory lži to dokáží. Už nebudeš zrádcem.“

Onotovi nebyla myšlenka na novou paměť zrovna milá, ale logicky chápal, že nemá lepší řešení.

„Souhlasím," řekl.

„Za hodinu nastane noc. Dnes už si pro tebe nepřijdou, takže uprchneme v noci- Pokusíme se proniknout až ke tvé staré laboratoři v horách- Možná, že mezitím získám informace, kde

jsou mí přátelé. Jakmile je najdu, budeš volný. Postavíš se soudci."

„Ale proč teda prchám?"

„Protože chceš dokázat, že máš čisté svědomí. Věř mi, to je přesvědčí."

„Ale jak se dostaneme z vězení?"

„To nech na mně, Onote..."

Druuf už nic nenamítal. Položil se a pokoušet se na chvíli usnout, jak mu Ellert doporučil. Sotva však zavřel oči, Ellert podnikl první pokus.

Uvolnil se a proplul stěnou do vedlejší cely, kde ležel nějaký Druuf v řetězech. Ten ho však nezajímal, proto pronikl na chodbu... Muselo to vypadat, jako by Onot uprchl přirozeným způsobem.

Vtom se ozvaly kroky. Ellert zjistil, že je to strážný, který Onotovi nese večeři. Dobrá příležitost, pomyslel si Ellert. Uvidí, jak se Onot bude chovat bez jeho vlivu, a zároveň se pokusí převzít mozek strážného.

Druuf se nejdříve postaral o ostatní vězně, a pak teprve dorazil ke dveřím Onotovy cely.

„Jídlo, Onote," řekl a počkal, až vězeň přijde ke dveřím. „Všechno v pořádku?"

Onot vypadal rozespale. \

„V pořádku," hlesl tiše, vzal si jídlo a vracel se na lůžko.

Strážný zaklapl dveře a loudal se zpátky.

Ellert ho následoval - obrazně řečeno - až do strážnice. Tam čekali dva další Druufové. Přípravovali se na noc. Za nimi stály mříže a místnost, ve které byli vězni při příchodu elektronicky testováni na zbraně a nedovolené předměty. Kromě toho tam byla registratura. Kdokoli přišel nebo odcházel, musel být zaznamenán.

Ellert tři strážné opustil, když se ujistil, že další stráž sedí až u brány věznice.

^ A ^ '

Onot nebyl ani příliš překvapen, když pocítil Ellertovu přítomnost. ,

„Byl jsi na výletě?“ zeptal se a lžící nabral nedefinovatelnou kaši.

„Nedá se to žrát...”

„Ty ale musíš mít sílu,” upozorňoval ho Ellert. „Porozhlédl jsem se. Útěk by pro nás neměl být těžký; Nezapomínej, že musí vypadat docela normálně. Kromě toho musíme uprchnout už dnes, protože zítra bude pozdě.” Netušil, jak správný **je** to názor. „Za pár hodin, až město usne, převezmu jednoho strážce a přijdu sem. Jakmile otevře dveře, srazíš ho k zemi. Dokážeš to?”

Onot zastrčil rendlík pod postel.

„Myslím, že jo. Nedá se nic dělat. Čím ho mám praštit?”

„Ulom nohu od židle.”

. ^ ^ ^

Hodiny plynuly.

Ellert i Onot odpočívali. Ellert na nic nemyslel, proto ho v té době Gucky nemohl najít. Ellertovy mozkové impulzy byly příliš slabé. A později se už Gucky zase nepokoušel pátrat.

Venku mezitím nastala noc. Ellert měl chuť podniknout výlet, ale slábnoucí síly ho varovaly. Kdo mu zaručí, že se opravdu, vrátí?

Podíval se na Onotovy hodinky. Půlnoc!

Vědec hluboce a tvrdě spal. Ellert ho málem litoval, že **ho** musí vzbudit.

„Jdeme na to, Onote! Vstávej!"

Onot se okamžitě probрал a sevřel nohu od stolu, která ležela vedle něj na lůžku. „Už je tady?"

„Ještě ne. Ale jdu pro něj - pak ho sraz k zemi. Ale nezabij ho!"

„Pokusím se, ovšem bohužel v tom nemám žádnou zkušenost," odpověděl Onot a zamrkal všema Čtyřma očima.

Ellert by se zašklebil, kdyby mohl.

^ A ^

Strážci seděli u stolu s kartami v rukou a hráli nějakou hru. Ellert ji neznal.

Bez potíží pronikl do mozku jednoho z nich, opatřil jej blokem a zmocnil se jeho úvah. Pak se díval jeho očima na protihráče.

„Jsi na řadě!" vyzýval ho protivník.

To se lehce řeklo. Hrát neznámou hru? Jak? Našel však východisko: zvedl ruku, ale nezabral - podíval se na hodinky.

Vstal.

„Hned budeme pokračovat. Musím na obchůzku..."

„No jo, aby ses nezbláznil. Jindy nebejváš tak přesnej..."

„Dneska jsem!" odpověděl Ellert a opustil strážnici. Cítil, jak se druhý Druuf zarazil, ale nestaral se o to. Kráčel po chodbě k Onotově cele. Vytáhl z kapsy elektronické klíče a odemkl.

Dveře se otevřely hned. Strážný vstoupil a podíval se na Onotu, který stál vedle stolu a svíral v ruce provizorní kyj.

„Tak už mě prašti!" řekl strážný na Ellertův popud a Ellert se na okamžik bavil vyjeveným výrazem v Onotově tváři. Pak vědec přikvačil a praštil strážného do temene hlavy.

Ještě než se Druuf zřítil k podlaze, Ellert ho opustil a vstou-

pil do Onot. „Dobrá práce, příteli. Do zítřejšího rána se neprobudí."

Onot opatrně odložil nohu od stolu.

„Má nějakou zbraň?"

Na to Ellert pochopitelně nepomyslel. Na strážnici jich bylo dost a dost.

„Zbraň si ještě opatříme, Onote, ale bude lepší, když ji nepoužijeme. Pojd'!"

Druuf poslechl. Vysel na chodbu a mířil ke strážnici. Ellert spěchal před ním a vklouzl do mozku druhého hráče karet. Nasadil mu hypnoblok a přikázal mu, aby si lehl a spal.

Když Onot o dvě minuty později přišel, oba strážníci leželi a spali. Nehýbali se a tvrdě spali. Neprobudila by je ani rána z děla.

„Támhle ve skříni jsou zbraně," upozornil Onot. „**Je** tam i pár paralyzátorů. Jeden bych si na tvém místě vzal. Později tím můžeš dokázat, že jsi nechtěl nikoho zabít."

Onot si vzal paralyzátor.

„A teď?"

„Támhle těmi dveřmi, přes kontrolní centrálu k východu. Musíme tudy projít."

Nikdo jim nebránil.

Dorazili až ke věžeňskému východu. Ellert opět spěchal napřed a vyřadil z boje strážného u brány.

Onota ten útěk začínal doopravdy bavit. Měl k ruce vynikajícího pomocníka. Sám by to nikdy nedokázal.

„Na kraji kosmodromu parkují veřejné kluzáky. Jeden si vezmeme a poletíme do laboratoře v horách. Tam se pak uvidí, co dál."

„Kluzák? Jsou přece hlídané!"

„Viděl jsi zač stojí zdejší strážníci. Nebudou nám bránit."

V tomto ohledu měl Ellert pravdu, ale bylo tu něco, o čem nevěděl.

Každý bachař byl totiž vybaven počítačovým cípem, který se rovnal miniaturní kameře. V řídicí centrále soudní budovy seděl technik a sledoval stěnu se stovkami malých monitorů. Každý ukazoval přesné to, co viděl strážný-

Takže technik viděl i omráčeného strážného a věděl, že ho k zemi srazil vězeň Onot.

Proto vyhlásil poplach.

-> ^ ^

„Velmi pustý kraj, skalnatý a téměř bez vegetace, řekl bych, že neobydlený," oznamoval Ras Čubaj a Gucky jeho slova potvrzoval typickým šklebem s vyceněnými hlodáky. „Lepší úkryt jsme ani nemohli najít. Jako bychom přistáli někde v Alpách."

„Ve dne to bude vypadat trochu jinak," obával se Rhodan. „Musíme Gazelu zamaskovat. Nejlépe někde pod přečnívající skálu."

„Našli jsme takový místo, pane. Pokud se Mundi odváží..."

Poručíkem to trhlo.

„Jestli se odvážím? Když to bude nutné, zaletím s tímhle pekáčem do myší díry, aniž bych ho škrábnul!"

Ras se pobaveně zašklebil., Já to věděl. Snad to zvládnete i v noci."

„S infra jistě, příteli. Jen mí ukažte, kde to je..."

Následující letový manévr jim zabral téměř celou hodinu, pak byli na místě. Rhodan se cítil k smrti unaven, ale na odpočinek nezbýval čas.

„Podíváme se do města, Gucky. Kdyby něco, poručíku, musíte s Gazelou odletět. Gazela nesmí být v žádném případě zničena. Já se pak spojím s Hádésem. Ellertovo tělo je důležitější než náš plánovaný návrat."

^ „Ano, pane," řekl Mundi, ale bylo vidět, že nesouhlasí. Ras Čubaj mlčky přitakal. Bylo na něm vidět, že si dělá starosti." Manoli přišel do velínu a řekl: „Na stanici je vše připraveno. Jakmile se do Ellertova těla vrátí duše, automaticky bude zahájen oživovací proces...."

^ A ^

Gucky podal Rhodanovi packu a teleportovali.

Když se před Rhodanem opět rozprostřela tma třídimenzionálního prostoru, moc toho neviděl.

„Kde to jsme?"

„Město leží dvacet kilometrů před námi," odvětil Gucky. „Myšlenkových impulzů je málo. Druufové ještě spí. **Chtěl** bych vědět, co se těm vesmírným hrochům asi tak zdá."

Rhodan se musel smát.

„Po Ellertovi ani stopa?"

„Ne. Počkej tady, já zatím skočím do vězení a podívám se do jeho cely."

„To tady mám zůstat trčet? Co když někdo přijde?"

Gucky mávl packou, ale Rhodan to neviděl. „V okruhu deseti kilometrů není živáčka. Za pár minut jsem zpátky. Kromě toho s tebou udržuju myšlenkový spojení, takže pořád vím, co se v tobě děje."

Rhodan mu dal svolení, nicméně se smíšenými pocity. Chápal, že celé věci opravdu poslouží víc, když my sob půjde na výzvědy sám.

^ ^ ^

Gucky teleportoval- Vynořil se na liduprázdných, potemnělých ulicích města. Soustředil se, aby našel cestu k soudní budo-

ve. Třikrát skočil a když už měl dojem, že dalším skokem bude -v budově soudu, stalo se něco, s čím nepočítal.

Zničehonic se rozzářilo pouliční osvětlení.

Zároveň zazněly zvuky sirén, jako z nicoty se vynořila vozidla a zablokovala křižovatky a přístupové cesty města. Všude pobíhali uniformovaní Druufové.

Cucky skočil za Šírokou zeď a přikrčil se ve stínu. Dlouhé světelné prsty silných reflektorů pročešávaly okolí ulic...

Myšob neměl Čas zjišťovat, co se vlastně stalo, pokud se nechtěl dobrovolně vystavit nebezpečí odhalení. Nyní musel nejdříve ze všeho najít Ellerta - nebo spíš Onota.

Teleportoval do věznice.

Na první pohled se rozlehlá vězeňská chodba zdála klidná a tichá. Gucky si už myslel, že skočil na jiné patro...

Potom i tady propuklo peklo.

Všechny dveře se otevíraly a ozbrojení Druufové v uniformách vybíhali na chodbu. Gucky najednou věděl, že si opravdu spletl patro. Tohle byly ubytovny bachařů. Vězeňské cely musely být umístěny někde níž.

Zmizel a rematerializoval o pár metrů hlouběji.

Okamžitě se schoval do jakéhosi výklenku, aby si ho žádný z pobíhajících strážných nevšiml.

A pak to zjistil:

Onot uprchl!

Proto tady nemohl najít Ellertovy myšlenky! Ellert nyní mohl být kdekoliv na tomto světě... Bude těžké ho hledat... Gucky se rozhodl, že rychle zmizí zpátky za Rhodanem.

Udělal vsak chybu.

Ellert byl v té chvíli ani ne pět set metrů daleko. Kdyby se Gucky aspoň pokusil po něm pátrat, našel by ho.

Ale teleportoval k Rhodanovi.

^ A ^ ,
;

Onot stiskl tlačítko, které mu označil Ellert.

Mříže se s hlasitým zabzučením rozskočily a uvolnily cestu. Jakmile se zastavily dva metry od sebe, Ellert na vteřinku zaváhal, a pak se staly tři věci najednou:

Světla města se rozzářila.

Zaječely sirény.

A vězeňská brána se zavírala.

Ellert pochopil, že něco nevyšlo.

„Utíkej, Onote!“ přikázal a odhadoval vzdálenost. „Je to tvoje poslední šance!“

Onot se rozběhl. Stihl to... Protlačil své mohutné tělo rychle se zmenšující škvírou mezi mřížemi a ocitl se na světle zaplavené ulici.

„Tudy ne!“ varoval ho Ellert. „Musíš doprava, k přístavu. Rychle! Už slyším nějaké vozy, asi policejní. Zřejmě odhalili náš útek. Kdybych jen věděl, jak se jim to podařilo...“

Zatímco Onot prchal o život, Ellert uvažoval. Přirozeně, že by nyní mohl Onota nechat a pokusit se nějak zmást Druufy. Stačilo by trochu pobláznit muže, který řídil pátrací akci. Ale jak by .potom našel Onota, kdyby na něj nečekal na dohodnutém místě?

Vysoká vězeňská zeď zahýbala doprava. Před Onotem se objevilo pohybující se světlo.

„Tááhle, do toho vchodu!“

Onot se z posledních sil přiřítíl na opačnou stranu ulice a zaklíníl se do příliš malého portálu. Dlouho v něm nemohl zůstat. Kromě toho příjíždělo nějaké vozidlo a pročesávalo ulici svými reflektory.

„Čekej tady, ať se děje co se děje!“ přikázal Ellert a uvolnil se z vědcova těla. Okamžitě pod sebou spatřil policejní vůz se šesti ozbrojenci.

Pronikl do řidičova mozku a nepřímo převzal kontrolu nad vozidlem. Musel jednat rychle, pokud nechtěl, aby reflektor objevil Onota.

Pět zbývajících Druufů zaskočeně vykřiklo, když řidič zničehonic strhl řízení a řítil se ostře doprava. Reflektor ještě zablikal, pak zhasl a následovala rána.

Ellert už mezitím opět vězel v Onotově těle a jeho očima sledoval, co způsobil. Uvědomoval si, že pravděpodobně zabil několik Druufů. Nebyly to lidské životy, ale byly to životy! Ellert věděl, že si to bude do konce života vyčítat. Byli to sice nepřátelé, ale i životy nepřátel bylo nutno chránit, dokud to bylo možné.

Když ale Druufové vylézali z havarovaného vozidla, Ellert s úlevou konstatoval, že se žádný z nich nezabil. Posbírali zbraně a dál se věnovali svému úkolu - vykročili směrem k soudní budově.

Onot už byl mimo nebezpečí. S úlevou si oddechl.

„Běž! Pokračuj!“ přikázal mu Ellert. „Město bude za chvíli nohama vzhůru- Nikdy bych nevěřil, že nadělají tolik humbuku kvůli jednomu uprchlému vězni... Možná se bojím, že je hodíš do ustrnovače času..."

Ještě dvakrát se museli schovat do úzkých kamenných uliček a vyhledat úkryt před patrolami, ovšem nebezpečí už nebylo nikdy tak akutní, aby Ellert musel zakročit. Pak se před nimi konečně objevil okraj kosmodromu.

„Támhle jsou kluzáky!“ zvolal Ellert. „A nikde žádné strážce!"

Pak přikázal Onotovi, aby zůstal stát.

„Nikam nechod! Jsem hned zpátky."

Spěchal k parkovišti. Nikde žádný Druuf... V bezprostřední blízkosti žádný, ale Ellert si všiml, že se ke kluzákům blíží skupinka vojáků. Měli ještě asi pět minut Času...

Co se vlastně stane, když Onot uteče v kluzáku? Nebude pak pro pronásledovatele snazší ho chytit? V té chvíli si Ellert vzpomněl na policejní vozidlo, které před jeho očima narazilo do domu... Ne, těm se nepodaří ho chytit! zasmál se.

Rychle se vrátil pro Onotu.

-„Musíš utíkat, Onote! A hezky rychle! Nejrychleji, jak dokážeš! Musíme se na to parkoviště dostat dřív než vojáci. Jak dlouho poběžíš? Dvě minuty?“

Druuf odhadoval vzdálenost: „Asi tři minuty, ale déle ne.“

„Dobrá, tak utíkej! Nechám tě chvíli o samotě, ale než doběhneš k parkovišti, vrátím se!“

Onot se rozběhl a Ellert kontroloval situaci. Když se vrátil do Onotu, pocítil jeho úlevu, nicméně vědec funěl: „Nedokážeme to!“ Avšak zvýšil tempo, takže se ke kluzákům dostali přece jen o chvíli dřív než vojáci.

„Nasedni do toho krajního!“

Byl to malý letoun, ale určitě ne o nic pomalejší než ostatní- Onot naskočil a téměř automaticky se pustil do příprav startu. Pohony zabručely a dveře se zavíraly. Pak se kluzák odlepil od země a neuvěřitelně rychle se vyřítil k temnému nočnímu nebi.

^ ^ ^

„Uprchl,“ informoval Gucky, když našel Rhodana. „Ellert přitom asi nehrál žádnou malou roli. Jak ho teď najdeme?“ Rhodan seděl na kameni a pocíťoval stupňující se chlad. „Kdybys byl na Ellertově místě, Gucky, kam bys měl namířeno, kdybys věděl, že tě tví přátelé budou hledat?“

Myšob se posadil a opřel se přitom o svůj Široký bobří ohon. Zahleděl se na nebe, jako by odtud čekal odpověď.

„Šel bych na dobře dosažitelný místo, který znají i mí přátelé - jiná možnost ani není."

„Aha - a které místo znají Onot, Ellert i já?"

Gucky ztratil zájem o hvězdy.

„Bejvalou tajnou laboratoř, sedm set kilometrů východně od hlavního města!" vyskočil a vycenil hlodáky. „Když to tak dobře víme, nač ještě čekáme?"

„Ještě přemýšlím, čeho chce Ellert tím svým útekem docílit... Proč ohrožuje Onotův život a ztrácí drahocenný čas?"

„Jo, tak to taky nevím," pištěl Gucky, „ale vsadím hlavu, že Ellert má nějaký přesvědčivý pohnutky, aby Onota dopravil mezi nás."

Rhodan přikývl.

„Ellert nemůže přenášet hmotu, Onot však ano. Onot nám něco přinese. Uvidíme, co to bude..."

Gucky naslouchal do noci.

„Jedno je jisté: Ellert ještě není v laboratoři! Necítím jeho myšlenky. Je teda někde mezi městem a horama..."

^ ^ ^

„Pronásledují nás," konstatoval Onot, když pohledem přelétl monitory.

„Celá 4etka stíhaček - a jsou rychlejší než my."

„Bez obav," pokoušel se ho uklidnit Ellert. „Chtějí Onota dostat před soudce živého. Mrtvý Onot jim nebude nic platný. Nebudou po nás střílet."

Jeho slova padla na úrodnou půdu. Onot se uklidnil a věnoval se řízení letu, přestože se pronásledovatelé stále rychleji blížili.

Čtyři sta kilometrů před okrajem pohoří je pět stíhaček před-letělo a zůstalo před nimi. Odpálily několik varovných výstře-

lů, ale Onot na ně nereagoval. Dělal to z vlastní vůle. Ellert nezakročil.
„Znáš tyhle stíhačky?“ zeptal se. „Mají na palubní desce něco, čím se dá vypnout pohon?“

Onot nemusel dlouho přemýšlet.

„Je tam obyčejnej elektronicej startér se speciálním klíčem. Kdo ho nemá, nenastartuje.“

„Dobrá... Udržuj kurz k laboratoři, **at'** se děje co chce. Ničemu se nediv.“

Onot musel myslet na policejní vozidla ve městě. Přikývl.

„Spolehni se!“

Ellert ho opustil a chvíli se vznášel vedle kluzáku. Nevěděl přesně, jak to má udělat, ale věřil si.

Mezi opodál letícími stíhačkami vyhledal jednu oběť, pronikl do kabiny a vklouzl do pilotova mozku. Pilot tam byl sám. Ellert mu vydal dva rozkazy,

Pilot nejdříve pustil řízení, pak pootevřel vnitřní větrací okénko, vytáhl ze startéru klíč, vložil jej mezi vnitřní a vnější část okénka, tu vnitřní zavřel a zamkl a pomocí ovladače otevřel vnější. Klíč odletěl někam do vzduchu. Pár vteřin předtím ztichly motory.

Stíhačka se řítí k planetě. Mířila dolů na poušť a pilot se musel katapultovat.

Ellert byl s výsledkem akce spokojen a rozhodl se pro dalšího pilota-

Onot se díval na monitory a sledoval, jak jedna stíhačka za druhou padají k zemi jako kamení ze svahu. Brzy ho už nikdo nepronásledoval...

Když se Ellert vrátil, ukázal před sebe a řekl: „Nejvyšší soudce má další důkaz. Že jsem nevinný. Od pilotů se dozví, co se dělo...“

„To asi těžko,“ odporoval Ellert. „Žádný z nich totiž neví a

nepamatuje si, jak došlo k nehodě... Jak daleko ještě musíme letět?"

Onot pohlédl na přístroje-

„Ještě asi dvě stě kilometrů. Za deset minut to budeme mít za sebou. Snad nás do té doby nedožene další letka."

Měli štěstí.

Žádný pronásledovatel je už neobtěžoval. Přistáli nedaleko vstupu do laboratoře. Onot si oddechl. Tady byl přece zatčen. Věřil, že ho tu nebudou hledat. A kdyby..., mezitím se na jejich návštěvu připraví.

Ellert udělal chybu, že se v Onotovi cítil bezpečně. Už nekontroloval okolí laboratoře, protože si musel trochu odpočinout, Proto byl velmi nepříjemně zaskočen, když se Onot krátce pro výstupu z kluzáku zarazil-

Díval se totiž do zívajících hlavní více než dvou tuctů paprskových zbraní.

^ A ^

Přesně v té vteřině učinil **Dr. Manoli** svůj objev.

Stál nad Ellertovým tělem a zvedal prostěradlo, které ho zakrývalo. Díval se do bledé nehybné tváře, ve které však už nenašel ani stopu po modrém zbarvení. Trvalo mu téměř deset vteřin, než se vzpamatoval.

„To... to přece není možné!" vykoktal a pustil cíp prostěradla. „Biologický rozpad těla přece nelze obrátit... To tělo přece umíralo, a nyní už zase žije!" Sklonil se a přiložil ucho k hrudi. „Ne, nežije... Ellert se do svého těla ještě nevrátil. Ale proč..., proč, k čertu! To nechápu, ale chci to pochopit!"

Ras Čubaj, který stál za ním, zůstal klidný.

„Nejsem lékař, nicméně se zdá, že biologický proces běží

opačným směrem. To je dobrý základ i pro teoretické úvahy, ne? Neměli bychom je taky nechat běžet pozpátku?"

„Jak to myslíte?" podivil se Manoli.

„Docela jednoduše. Původně jste říkal, že Ellertova duše slábne a tudíž sláblo a odumíralo i jeho tělo. Nyní to bude naopak: Ellertova duše sílí a tělo také. Možná, že Ellertova duše vysílá více energie než chce..."

Manoli ožil. Přikyvoval, ale nespouštěl přitom pohled z Ellertových očí.

„Tak nějak to bude. Rasi. Problém jsme tím sice nevyřešili, ale získali jsme čas. Nyní je důležité, aby se o nové situaci dozvěděl i Rhodan. Pokud nám Gucky náhodou naslouchá, poví mu to."

„To je docela pravděpodobné," zašklebil se Manoli. „Myšob je zvědavý jako opice. Ani-bych se nedivil, kdyby nás odposlouchával."

Manoli s ním souhlasil.

Ovšem stejně jako Ras Čubaj nemohl tušit, že Gucky momentálně vůbec nemá náladu odposlouchávat cizí myšlenky.

^ _ ^

Onot svěsil ruce, které dosud držel nad hlavou, a klidně pohlédl na druufské policisty. Jeho sebevědomí, živené Ellertovou silou, skutečně vzrostlo.

„Tady už jsem byl jednou zatýkán," posmíval se. „Všechno v životě se opakuje,"

Důstojník jednotky neměl smysl pro humor. Zasunul zbraň za opasek a mávl na podřízené.

„Neposlouchejte ho! Ať si povídá, co chce. Znáte rozkaz Nejvyššího soudce. Zajatec musí zůstat naživu. Znáte jeho zákeřnou sílu, že umí začarovat **cizí** mozky. Kdyby vám tedy

vydal rozkaz, že ho máte propustit, nedělejte to! Kdybych to nařídil já, neposlechněte mě! Odveďte ho do laboratoře a zavřete ho."

Onot následoval vojáky bez odporu.

Ellert však pochopil, že nyní nebude tak lehké ty vojáky přelstít. Mohl ovlivnit vždy jen jednoho. Ostatní věděli, co může přijít, a zařídí se podle toho. Druufové byli varováni.

Běž s nimi, sděloval Onotovi, já se mezitím porozhlédnu po nějaké únikové cestě.

Zachytil Onotův souhlasný impuls a opustil tělo.

Už to pro něj nebylo těžké. Stačilo pouhé přání a vysvobodil se. Dřívější Onotův odpor ho připravoval o mnoho energie. Nyní už se Ellert zotavoval-

Venku před jeskyní napočítal na třicet Druufů. Už tu museli být delší čas, protože na Onota očividně čekali. V samotné laboratoři to vypadalo jako po pořádné domovní prohlídce. Nikde však žádný nepořádek, všechno složené a připravené k odstěhování.

Onot byl odveden do vedlejší místnosti. Zamkli ho v ní. Ellert věděl, že je tam v bezpečí, takže ho nechal být.

Chtěl přece jen převzít důstojníka - a vmžiku se díval jeho očima. Proběhlo to bez jakýchkoliv potíží - prostě měl přání - a hned se splnilo.

Důstojník kráčel k vozidlu, které stálo schované za skalním výběžkem. Pomocí vysílačky informoval policejního prefekta v hlavním městě, že Onota zatkl. Bylo mu přislíbeno, že pro zajatce co nejdříve přiletí kluzák.

Ale mělo to trvat ještě asi půl hodiny.

Ellert sledoval tvář na monitoru, soustředil se na soudní budovu - a rázem se ocitl v mozku policejního prefekta.

Přítomní vysocí důstojníci byli překvapeni, když jejich Šéf najednou vstal a začal tancovat.

„Máte bolesti, pane?“ starostlivě se zeptal jeden z nich.

Ale prefekt zavrtěl hlavou.

„Ne... Jenom jsem dostal chuť tancovat. Vy ne? Bez obav. Možná je to radostí, že jsme chytili Onotu.“

Netušil, že projevuje Ellertovu radost. Ellertově duši totiž došlo, že je opět silný jako dříve. Možná, že by se mohl odvážit skočit i na dlouhé vzdálenosti... Už nebyl odsouzen k pobytu v Onotově těle.

„Pošlete kluzák?“ naléhal jeden z důstojníků.

Ellert odpověděl prefektovými ústy: „Vyříd' to ty. Já ohlásím Nejvyššímu soudci výsledek akce.“

^ A ^

Muž, který řídil policejní kluzák, se jmenoval Rambos. Ellert mu pochopitelně vklouzl do mozku, ale zároveň se pokusil o další experiment: část své duše vyslal k Onotovi. Mohl tak být ve dvou osobnostech zároveň a kontrolovat jejich činy.

„Letí pro tebe, Onote. Jdi s nimi- Pak zase uprchneme, ale tentokrát se lépe připravíme. Musejí pochopit, že s tebou nejsou žerty, a že s nimi budeš jednat pouze na základě své vlastní vůle a ne pod nátlakem. Rozumíš mi?“ „Jistě,“ odpověděl nehlučně Onot. „Co se stane?“ „Dostaneme k dispozici kluzák,“ odpověděl dobře naladěný Ellert a plně se vrátil k Rambosovi.

^ JI ^

„Pozor!“ zašeptal myšob Gucky, sotva materializovali na poušti nedaleko Onotovy laboratoře. „V okolí je spousta policajtů! Druufové! Hlídej tady!“ Rhodan pochopil a choval se klidně. Kolem dokola byla tma.

Na obzoru se proti nebi slabě rýsovalo pohoří, na jehož úpatí bylo vidět slabé světlo. Pohybovalo se. Asi některý z druufských strážných.

Gucky Rhodanovu domněnku potvrdil.

„Obklíčili laboratoř a doufají, že se jim podaří zatknout Onotovy přátele.“

Chvilí mlčky vyčkávali a Gucky přitom kontroloval připlouvající mozkové impulzy. Po deseti minutách naslouchání Rhodanovi řekl: „Nemá smysl tady dřepět a cekat. Kdo ví, kolik času bude Onot potřebovat. Musel by získat nějaký kluzák, a to se mi nezdá. Přece nebude tak hloupej - on nebo Ellert - a nevběhne Druufům do pařátů. Ellert pozná prostředí - a zmizí.“

„To zní logicky,“ odpověděl Rhodan, „Co uděláme?“

„To se ptáš ty mě?“ podivil se Gucky. „No dobře, mám návrh. Odnesu tě zpátky ke Gazele a sám se porozhlédnu po městě. Snad najdu nějakou stopu.“

Rhodan přemýšlel.

„Souhlasím.“

Když přistáli ve velínu Gazely, byl tam přítomen jenom poručík Mundi- Rhodan se s Manolim a Čubajem potkal na chodbě. A tak se dozvěděl tu novinku. Gucky už ne. Bohužel už byl na cestách.

^ A ^

Kluzák se řítí k východu.

Ellert zůstal v Rambosovi po celou dobu. I když přivedli a naložili Onotu, protože ten se choval zdrženlivě a nebránil se.

Ale co dál?

Ellert věděl, že s ukradeným kluzákem nemohou věčně kroužit kolem Druufonu. Druufové si brzy všimnou, zeje to nový útěk a budou ho zase pronásledovat. Musel něco vymyslet.

Že by Rhodan už někoho poslal?

Ellert si znovu uvědomil, že je plně při síle. Uvědomil si, **že** opět může převzít dva mozky najednou. Nebo snad i tři? Nebo víc?

Když zvažoval tuhle možnost, projelo jím poznání jako elektrický-Šok. Pak by bylo snadné převzít všechny čtyři Druufy, kteří s nimi letěli v kluzáku.

, Už první pokus ho přesvědčil, že to jde. Sice nevěděl, k čemu mu tahle nová síla bude, ale aspoň se přesvědčil, **že** to Jde.

Daleko na východě svítalo. Kluzák plul vstříc novému jitru. Brzy začne den. Letěli mu v ústřety.

^ J. ^

Gucky mezitím skočil do města. Několik kratších skoků ho dopravilo až k soudní budově, kde našel dobrou skrýš v prefektově pracovně. Druufové byli velcí, proto měli i velký nábytek. Gucky byl maličký, schoval se za registraturu a nikdo **si** ho nevšiml.

Dozvěděl se, že se Onotovi podařil další útěk a pochopil, **že** se minuli jen o pár vteřin. Policejní šéf znovu vyhlásil poplach a planetární pohotovost. Všude startovala vozidla a letouny policie i armády. Nesměl jim uniknout ani jeden kluzák!

Ale nemohla jim uniknout ani Gazela!

Gucky pochopil, že výpravě Pozemšťanů hrozí nebezpečí odhalení. Ellert prchal před Druufy a netušil, že záchrana je nablízku.

Myšob teleportoval zpět do Gazely.

„Co se děje, Gucky?“ zeptal se ho Rhodan.

Myšob rychle podal zprávu o novém útěku a poplachu **pro** celou planetu-

Rhodan se podíval na Manoliho.

„Ellert už je znovu aktivní," potvrdil lékař. „Má dostatek vnitřní energie. Možná nás najde sám."

„Ale měl jsem ho přece najít já...," postěžoval si Guckyav té chvíli strnul. Všichni zmlkli a zahleděli se na něj. Pištivým hláskem oznamoval: „Už se v životě nedotknu mrkve, jestli to není Ellert - ani ne tři kilometry nad náma! Letí velkou rychlostí na východ!"

„Kluzák!" zvolal Rhodan.

„Jo, ten, co s ním uprchl. Skočím za ním!"

Než mohl Rhodan nebo kdokoliv jiný něco namítnout, myšob zmizel. Vynořil se v kabině kluzáku ve chvíli, kdy Ellert převzal vůli všech Čtyř policistů na palubě. Díval se dvaceti očima zároveň, ale přesto viděl jenom jediné-

„Gucky!!"

„Ellerte, ve kterém z těch hrochů ses? Kterej je Onot?"

Odpověď znovu přišla telepaticky a pětinasobně: „Tenhleten, co není v uniformě. Já jsem ve všech Druufech. Nemůžu je opustit, jinak by tě poznali. Takhle na tebe ale zapomenou, Kde je naše loď?"

„Čeká dole v horách. Druufové vyhlásili poplach. Musíme se ztratit. Můžeš jít se mnou?"

„Onota přece nenechám..." Ellert zaváhal. „Ale ano, Gucky, můžu. Cucky, sáhni mu do pravé kapsy. Najdeš roli fólií... Jo, to je ono... Půjdu s tebou... v tobě. Chci jen vymazat Onotovu paměť. Slíbil jsem mu to. Jakmile otevře oči, musíš skočit... V tu chvíli se ze všech Druufů stáhnou a vklouznou do tvé duše. Neváhej, poručík Rambos je rychlý, nemilosrdně by tě zastřelil, kdyby tě spatřil."

Gucky se soustředil. Nespouštěl Onotovu tvář z očí. Jakkoli se snažil pocítit něco z Ellertovy přítomnosti, nedařilo se mu to. Teletemporarier se choval neutrálně.

A pak Onot otevřel oči a podíval se na něj. Gucky skočil.

^ A ^

Obrovité dvojslunce Siamed stoupalo nad obzor, když poručík Mundi popadl řídicí páku člunu. Gazela zavyla a vznesla se k obloze. Nebyla však ještě dostatečně rychlá.

Strážní přístroje Druufů fungovaly perfektně. Určitě Gazelu zachytily.

„Jsme z toho napůl venku!“ s úlevou poznamenal Rhodan, protože si všiml lelky stíhaček, která se za nimi hnala, ale ne-dostihla je. Naopak - zůstávala stále více pozadu.

Gazela překročila maximální rychlost atmosférických letounů a vyřítila se do mezihvězdného prostoru. Ovšem tam číhalo větší nebezpečí: flotila Druufů.

, „Jakmile spatříme první křižníky, transitujte!“ přikázal Mundimu.

Poručík zarputile přitakal. Nyní měl příležitost dokázat svému šéfovi, jak je dobrý.

^ ^ ^

Dr. Eric Manoli na lékařské stanici Gazely z útěku Člunu nic nepocítil. Jeho problém se jmenoval Ellert a ležel v podobě lidské mrtvoly na posteli. Když Gucky před hodinou materializoval ve velínu, všichni si mysleli, že se akce nepodařila. Pak se však ozval Ellert - vrátil se v Guckyho těle.

Manoli kontroloval srdeční činnost. Byla sice ještě trochu pomalá, ale pravidelná. Krevní transfúze mu pomohly zbarvit tváře a pleť. Ellert se probouzel k životu.

„Slyšíš mé, Ellerte?“

Ellertovy rty se zachvěly. Očividně se snažil promluvit. Ale nebylo to tak jednoduché.

„Ano.“

Manoli slyšel jeho odpověď tise jako slabý vánek. Ellert poprvé po třiasedmdesáti letech znovu promluvil svými vlastními ústy.

^ ^ ^

Ve velínu mezitím probíhalo řízení úhybných manévřů **před** útočící flotilou Druufů. Pak se před Gazelou vynořila planeta Hádés.

„Přistát! Odvysílat poznávací signál! Vyhlásit poplach!“ přikazoval Rhodan.

Gazela se vřítla do atmosféry, prudce přibrzdila a za několik vteřin vlétala do otevřeného hangáru tajné základny, na které už byl vyhlášen poplach.

Do hangáru se přirtil kapitán Rous. Rhodan sestupoval z dunu. „Vyklidit základnu!“ volal na Rouse, který nechtěl věřit vlastním uším. „Za půl hodiny tu budou Druufové a udělají z Hádésu skutečné peklo-Materiál tu musíme nechat. Všichni do trans미터ů! Dát vědět DRUSUSU! Rychle, nesmíme ztratit ani vteřinu!“

Jednali bleskově.

Manoli se postaral o Ellerta, protože jeho končetiny byly ještě tuhé a nemotorné, takže potřeboval cizí pomoc. Ostatní se připravovali k odchodu ze základny.

„Silná flotila Druufů nalétává na Hádés!“ oznamoval jeden ze spojařů. Někteří muži mezitím připravovali nálože a odpal autodestrukčního zařízení, které mělo po jejich odchodu základnu zničit. Možná šlo o zbytečné opatření, pokud Druufové vezmou pod palbu celou planetu, ale jistota je jistota. Druufům se nesměly dostat do rukou žádné stopy a indicie.

Mužstvo základny vstupovalo po celých jednotkách do trans미터ů, aby v nulovém čase materializovalo na palubě

DRUSUSU a uvolňovalo transmitterové stanice pro další uprchlíky z Hádésu.

Rhodan a Marcel Rous zůstali jako poslední. Počkali ještě, dokud neodstartovaly Gazely, které měly být uchráněny zničení. Vždy dva muži řídili jednu a jejich úkolem bylo probít se zpět do mateřského časoprostoru.

„Máme ještě dvacet minut," oznamoval Rous.

„Druufové tu budou dřív," suše opáčil Rhodan.

„Když se jim nikdo nebude bránit...," začal Marcel Rous.

Rhodan přikývl. Uhádl jeho myšlenky.

„Zmate me. Hádés musí být zničen a nesmí jim padnou do rukou. Zapojte automatický obranný systém, kapitáne. Jen ať se domnívají, že jsme uvízli v pasti."

Stalo se to rychle. Sotva se první druufské lodě přiblížily na dostřel, energetická děla základny zahájila palbu. Rhodan ještě stačil sledovat, jak se prolamují ochranné štíty prvních nepřátelských lodí.

Ostatní jednotky se rychle stáhly zpět a formovaly se do typického bombardovacího klínu.

„Hotovo," řekl a odvrátil se od monitoru. „Za několik minut se povrch Hádésu pod soustředěným bombardováním začne měnit v magma. Bude tu pěkně horko."

Rous nehnul ani brvou.

Druufové se chystali k rozhodujícímu úderu.

Na Hádés dopadaly první fúzní bomby a podpalovaly neuhasitelný atomový požár.

Hádés byl jednou provždy ztracen.

Oba muži mlčky vstoupili do transmitterů. Rhodan jej aktivoval.

Vmžiku stáli na palubě DRUSUSU.

^ ^ ^

„To bylo na poslední chvíli, hoši!" přivítal je Bullyho burácivý hlas.

„Ještě chvíli a skočil bych si pro vás na Hádés!"

„Spálil by sis prsty," odpověděl mu Rhodan. „Ke startu vše připraveno? Kde je Ellert?"

„Manoli ho transponoval na ošetrovnu. Plukovník Dering-house čeká na tvý rozkazy, Perry."

„Postarej se o to ty. Okamžitá transice. Musíme se rychle vrátit do našeho Časoprostoru a pak na Zemi. Ale opatrně! Několik tranzic v různých směrech!"

„Ty nezůstaneš ve velínu?"

„Později. Chci vidět Ellerta."

Bully přikývl a Pěny Rhodan se vydal na cestu k ošetrovně...

Ellert...

Rhodan pocítil radost. Konečně našel starého přítele. Přítele, který před sedmdesáti lety zemřel. Trápil se v časoproudech a u cizích bytostí. Teď se vrátil domů...

Výtah ho dovezl na patro ošetrovny.

Jakmile vstoupil, podíval se na doktory Haggarda a Jamisona. Vzadu stál Manoli a skláněl se na Ellertovým tělem. Když spatřil Rhodana, napřímil se.

„Vy jste neodletěli s Freytem?" podivil se Rhodan, ale pak se lekl:

„Co je, Ericu? Ellert...?"

„Je v pořádku. Pěny. Odpočívá. I jeho duše odpočívá. Tělo se relativně rychle uzdravuje, za několik týdnů bude docela fit, řekl bych."

Rhodan přistoupil k lůžku. Dlouho nehybná studená tvář byla nyní opět plná života. Pulzovala v ní krev. Oční víčka se zachvěla, a pak se na něj Ellert podíval.

Byl to velmi zvláštní pocit - vidět tělo, které tak dlouho připomínalo přítelův nešťastný osud.

„Jak se cítíš, Ernste?"

Ústa se pohnula, ale slova téměř nebylo slyšet.

„Je to fajn, být zase pohromadě... Tolik lidí dělá hlouposti. Přitom je společný život duše a těla tak krásný... Rozumíš mi, Pěny?"

„Ano, rozumím," usmál se Rhodan a položil dlaň na Ellertovo čelo. „Teď už zase smíš být Ernestem Ellertem."

Ellert se usmál.

„Budu šťastný i s jednou rukou..."

Rhodan pohlédl na lékaře. Asi mu už řekli, že se jeho tělo nezregenerovalo docela... Že přišel o pravou paži...

„Ztratil jsi mnoho energie, Ernste, a stal ses slabým - sám pro sebe nebezpečně slabým. Takže dostaneš novou pravou ruku, vyvinutou z hypnozářiče. Pomůže ti to, když půjdeš do boje a budeš muset ovlivnit nějaký cizí mozek. Pomocí nové paže ho dostaneš pod svou kontrolu, aniž bys nutně musel opustit své tělo."

Ellert se pousmál.

„Myslel jsi na všechno... A budu s tou rukou taky moci... jíst a pracovat?"

„Budeš ji používat stejně jako tu předchozí. Naši vědci si dali záležet."

Manoli přistoupil blíž.

„Musí odpočívat. Pěny. Příliš ho to namáhá."

Ale Ellert byl jiného názoru.

„Nenamáhá mě to, Manoli! Naopak! Štěstí přece nikdy nenamáhá. Na svých nedobrovolných cestách jsem potkal mnoho planet a bytostí, ale nikdy jsem nenašel něco takového, jako jsou lidé. Jsem Šťasten, že jsem zase Člověkem!"

Rhodan přikývl, usmál se a položil mu prst na rty.

„I štěstí je namáhavé, příteli, věř mi. Tímto ti dávám první rozkaz jako Administrátor Sluneční říše: Už ani slovo a spi! Na Zemi si ještě popovídáme ažaž! Uzdrav se, Ernste, protože lidstvo tě potřebuje..."

Ellert přikývl.

„Rozumím... Ale jednoho dne stejně navštívím starého přítele... Onota. Nechtěl bych teď být v jeho kůži. 41e on to dokáže. Bude propuštěn na svobodu.“

Když pak Ellert zavřel oči a pravidelné oddechování prozrazovalo, že usnul, čtyři muži opustili ošetrovnu. Na chodbě je zastavil Gucky. Podával Rhodanovi roli fólií.

„To mám od Onota, Perry...“

Rhodan vzal fólie do rukou a rozbil je. Pochopitelně, že se nevyznal v podrobnostech, ale na první pohled poznal, že to jsou nákresy principu lineárního pohonu druufských kosmických lodí. To, co mu Gucky zcela samozřejmě a jen tak mimochodem dal, představovalo nový, lepší klíč ke hvězdám.

Rhodan mu poklepal na rameno.

„Díky, prcku. Předal jsi nám Ellertův dar. A my mu za něj vrátili život.“

Lod' transitovala.

Táhlá bolest z dematerializace zastihla Perryho s Onotovými fóliemi v rukou. Začínala nová éra kosmických letů...